

„Czerwony hrabia”

Ze wspomnień hr. Kesslera, pierwszego

Tadeusz

19 listopada 1918 r. w dziesięć dni po wybuchu rewolucji w cesarskich Niemczech, a w dziesięć dni po powrocie Piłsudskiego i Sosnkowskiego do uwolnionej od okupanta stolicy. Harry hr. Kessler, lewicujący pacyfista zwany „czerwonym hrabią” otrzymał nominację na pierwszego posła niemieckiego w niepodległej Polsce. Podpisał ją ówczesny wice-minister spraw zagranicznych Wilhelm Solf, ale kontrasygnował już rewolucyjny „Wydział Wykonawczy Rady Robotników i Żołnierzy”. Kessler jeszcze tego dnia udał się do Warszawy, z na ręce zorganizowanym dwudziestoosobowym personelem. Towarzyszył mu w drodze przedstawiciel rządu polskiego w Berlinie Niemożecki z żoną.

Nazajutrz rano, na stacji granicznej w Aleksandrowie zameldował się Kesslerowi młody żołnierz niemiecki, delegat miejscowej „rady żołnierskiej” oraz oficer legionowy. Po dniach przeżytych w ogarniętym falą rewolucyjną Berlinie uderza Kesslera panujący w Polsce spokój. Może pod wpływem tego pierwszego wrażenia pisze, że pociąga

Niedawno ukazała się w Niemczech wydana przez Insel-Verlag, ciekawa książka. Są to pamiętniki („Die Tagebücher”) zmarłego na parę lat przed wojną. W czasie pierwszej wojny przydzielony do komendy Legii wojny rząd niemiecki powierzył Kesslerowi i Sosnkowskiemu z wielką odpowiedzialnością. Kilka dni później udał się w charakterze ambasadora do Warszawy, gdzie poświęcone są początkowe rozdziały. Książka p. t. „Die Befreiung Piłsudskas in Polen”. Krótki i burzliwy opis, który przeciwnie do innych, jako atut w walce z Naczelnym Wodzem Kotelbach.

że wojska niemieckie stacjonowane w rejonie Bugu przeprowadziły ekspedycje karne w Białej i Międzyrzecu. Wysłannik Piłsudskiego prosił o interwencję. Zwracał uwagę na poważne skutki, jakie tego rodzaju wypadki mogły za sobą pociągnąć. Kessler natychmiast wysłał depeszę do niemieckiego dowództwa t. zw. „Oberostu”, któremu podlegają wciąż jeszcze ziemie na wschód od Bugu, Litwa i Ukra-